

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **Ł. J.**,

oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2022 r.,

zażalenia obrońcy oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącego XVII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt XVII WSU (...), o odmowie przyjęcia skargi na wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt XVII Ka (...), uchylający w części wyrok Sądu Rejonowego z G. z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt II K (...),  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

**postanowił**

**zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt II K (...), Ł. J. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. (pkt 1) oraz uznany za winnego czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., za który wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (pkt 2). W odniesieniu do Ł. J. wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 3) oraz kosztów procesu (pkt 8).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt XVII Ka (...), wyrok Sądu I instancji został uchylony w części, tj. co do punktów 2, 3 i 8 i w tym zakresie sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Na powyższy wyrok kasatoryjny skargę w trybie przepisów rozdziału 55a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego.

Zarządzeniem z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt XVII WSU (...) Przewodniczący XVII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia skargi. W uzasadnieniu zarządzenia podniósł, że w niniejszym postępowaniu skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy, bowiem jest to środek zaskarżenia, który przysługuje wyłącznie w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony po dniu 30 czerwca 2015 r. Przewodniczący wskazał, że w niniejszej sprawie niewątpliwie akt oskarżenia został wniesiony przed tą datą.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył je w całości i podniósł dwa zarzuty:

- „1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że w niniejszej sprawie akt oskarżenia został niewątpliwie wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r. w sytuacji, gdy w wyniku postępowania o odtworzenie akt, akta przedmiotowej sprawy odtworzono w bardzo wąskim zakresie i brak jest w nich aktu oskarżenia, a tym samym nie sposób ustalić, aby ww. skarga została w ogóle przez oskarżyciela publicznego wniesiona,
2. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na jego treść, tj. art. 25 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016, poz. 437), poprzez ich zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że skarga obrońcy jest niedopuszczalna z mocy prawa, w sytuacji, gdy w niniejszej sprawie nie sposób ustalić, czy akt oskarżenia został w ogóle wniesiony, a tym samym – w myśl art. 21 ww. ustawy – w przedmiotowej sprawie winny mieć zastosowanie przepisy postępowania karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też Sąd Najwyższy postanowił utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

Zaskarżona decyzja procesowa o odmowie przyjęcia skargi na wyrok kasatoryjny w tej sprawie jest trafna. Nie ma żadnych wątpliwości, że w sprawie Ł. J. akt oskarżenia nie został wniesiony do Sądu Rejonowego w G. po dniu 30 czerwca 2015 r. Ma oczywiście rację obrońca, że odtworzenie akt nastąpiło wyłącznie w szcątkowym zakresie i nie znajduje się w nich akt oskarżenia. Jednakże fakt, że został on skutecznie wniesiony i to przed dniem 1 lipca 2015 r. wynika m.in. z tego, że sprawa oskarżonego Ł. J. została w Sądzie Rejonowym w G. zarejestrowana pod sygn. akt II K (...), a więc w 2004 r., a wyrok Sądu I instancji zapadł w dniu 14 września 2004 r. Ponadto z dokumentów z akt sprawy wynika, że apelacja od tego wyroku została datowana na dzień 27 grudnia 2004 r., a wyrok Sądu I instancji z uzasadnieniem został doręczony obrońcy oskarżonego w dniu 17 grudnia 2004 r. (k. 101). W tej sytuacji oczywistym jest, że akt oskarżenia, jako skarga inicjująca postępowanie, musiał zostać wniesiony do właściwego Sądu przed wydaniem wyroku, a więc niewątpliwie nie nastąpiło to po dniu 30 czerwca 2015 r.

Powyższe uwagi czynią bezzasadnym również drugi z zarzutów zażalenia. Do zastosowania art. 21 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016, poz. 437, ze zm.), zgodnie z którym w razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy przepisy niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy, bezwzględnie wymagane jest, aby zaistniały wątpliwości, które przepisy należy stosować. W tej sprawie takie wątpliwości nie zaistniały. Można bowiem bezsprzecznie ustalić, że akt oskarżenia został wniesiony do sądu przed dniem 30 czerwca 2015 r. Skoro takie ustalenie jest możliwe, to zastosowanie znajdą kategoriyczne przepisy art. 25 ust. 1 i 2 ww. ustawy, określające w których sprawach skarga przysługuje, a w których jest niedopuszczalna. Na ich podstawie należy stwierdzić, że skoro w niniejszej sprawie akt oskarżenia nie został skierowany do Sądu Rejonowego w G. po dniu 30 czerwca 2015 r., skarga na wyrok kasatoryjny jest niedopuszczalna.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący powołuje się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2021 r., II KZ 14/21, i zawarty tam pogląd o braku

konieczności wydawania przez prezesa sądu zarządzenia o przyjęciu skargi do rozpoznania, albowiem w postępowaniu skargowym nie został recypowany art. 530 § 1 k.p.k. Taki pogląd został tam rzeczywiście wyrażony. Nie ma jednak żadnego przełożenia na realia sprawy niniejszej. W tej sprawie nie zostało wydane zarządzenie o przyjęciu skargi do rozpoznania, ale o odmowie przyjęcia skargi. Skoro art. 539f k.p.k. nakazuje odpowiednie stosowanie w postępowaniu skargowym art. 530 § 2 k.p.k., to jest oczywistym, że ustawodawca przewidział podstawę prawną do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. lub w art. 429 § 1 k.p.k., albo gdy skargę oparto na niedopuszczalnych zarzutach. Tym samym procedowanie w niniejszej sprawie, polegające na wydaniu zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi w sytuacji stwierdzenia jej niedopuszczalności, było prawidłowe.

Biorąc pod uwagę bezzasadność zarzutów zażalenia, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.